

Arrest

nr. 184 041 van 20 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X
tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nederlandse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 april 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 oktober 2015 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als EU-werknemer.

Op 26 april 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot de weigering van verblijf van meer dan drie maanden en tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen werden gezamenlijk in één akte, onder de vorm van een bijlage 20, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 27 april 2016.

Het betreft de thans bestreden akte, zij is als volgt gemotiveerd:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51, § 2, 2e lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving, die op 27.10.2015 werd ingediend door:

Naam: S., A.

Nationaliteit: Nederland

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister : (...)

Verblijvende te (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als burger van de Unie.

Betrokkene diende op 27.10.2015 een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werknemer (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) en legde ter staving van die aanvraag twee loonfiches voor. Hij had echter nagelaten om binnen de gestelde termijn van 3 maanden alle nodige bewijsstukken voor te leggen (overeenkomstig art.50, §2, 1° van het KB van 08.10.1981), vandaar dat de gemeente op 27.01.2016 een weigeringsbeslissing zonder bevel opmaakte waarbij betrokkene alsnog de kans kreeg de gevraagde bewijsstukken voor te leggen binnen een bijkomende termijn van één maand. Deze beslissing werd aan betrokkene betekend op 04.02.2016. Hij legde daarna nog een aantal interimcontracten voor.

Volgens de databank van de RSZ blijkt dat betrokkene tewerkgesteld was tot 24.04.2016. Uit contactname met het interimkantoor blijkt dat hij inderdaad niet meer tewerkgesteld is. De werkgever waarvoor hij werkte, roept af en toe mensen op maar er blijkt geen regelmaat in te zitten. Dat zien we ook wanneer we de tewerkstellingsdagen bekijken. Sinds zijn aanvraag heeft hij volgende dagen gewerkt: in december 2015 acht dagen, in januari 2016 twee dagen, in februari 2016 zeven dagen, in maart 2016 één dag en in april 2016 7 dagen. Er zit bijgevolg geen regelmaat in de tewerkstelling en we kunnen ook zien dat het tot op heden dus slechts marginale tewerkstelling betreft. De tewerkstelling van betrokkene was niet de hoofdbezigheid van betrokkene en hij blijkt momenteel ook niet meer aan het werk te zijn. Op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet toegekend worden. Betrokkene kan de inschrijving niet genieten als werknemer (art. 40 §4, 1e lid, 1° - wet 15.12.1980) bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19 bis of gelijkwaardig (art. 50, §2, 1° van het KB van 08.10.1980). Hij dient bijgevolg beschouwd te worden als werkzoekende.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat hij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient hij te bewijzen dat hij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan dat hij aan deze vereisten voldoet. Nergens uit het dossier blijkt dat hij zich ingeschreven heeft bij de VDAB of gesolliciteerd heeft voor, tijdens of na de tijdelijke tewerkstelling. Het is ook niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte tijd via interim te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Het interimkantoor deelde ons ook mee dat er om dit ogenblik geen zicht is op een nieuwe tewerkstelling.

Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een inschrijving bij de VDAB, sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond te voldoen aan de voorwaarden om het verblijfsrecht als werkzoekende (art. 40 §4, 1e lid,

1° - wet 15.12.1980) te bekomen. Het verblijfsrecht kan dan ook niet toegestaan worden als werkzoekende.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer aangevraagd op 27.10.2015 hem geweigerd werd en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het gelijkheidsbeginsel, het vertrouwensbeginsel, de hoorplicht, het rechtszekerheidsbeginsel, artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

De verzoeker citeert de motieven van de bestreden weigeringsbeslissing en licht het middel als volgt verder toe:

"Dat verzoeker zich niet akkoord kan verklaren met de bestreden beslissing en het volgende wenst te benadrukken:

a) Aangaande het inkomen van verzoeker

De bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen.

Uit de bestreden beslissing blijkt op onvoldoende wijze hoe deze afweging in het dossier van verzoeker gemaakt werd.

Dat een duidelijk gebrek aan welwillendheid kan verweten worden t.o.v. verwerende partij!

Verwerende partij haalt zelf aan dat verzoeker verschillende documenten indiende.

Dat hij momenteel nog altijd via het interimkantoor tewerkgesteld wordt.

Verwerende partij merkt op dat er geen regelmaat zit in de dagen dat verzoeker werkt en dat aangezien de werkgever waarvoor hij werkt af en toe maar mensen oproept, de tewerkstelling niet zijn hoofdbezigheid is. Ook zou verzoeker niet meer aan het werk zijn.

Dat dit onaanvaardbaar is! Men veronderstelt dat verzoeker niet meer werkt op basis van 1 telefoontje naar het interimkantoor! Dat verzoeker wel degelijk nog gewerkt heeft na 24.04.2016 en dat hij loonfiches bijvoegt om dit aan te tonen!

Dat uit de motivering zelf blijkt dat er geen onderzoek werd uitgevoerd. Het feit dat dit 'mogelijks' achterhaald is vormt geen afdoende motivering en is bovendien flagrant onwaar!

Verzoeker diende zijn aanvraag in op 27.10.2015 en legde een aantal loonfiches voor. Verzoeker legde nog verscheidene documenten voor waaruit blijkt dat hij tot en met april 2016 werk had. Gezien het feit dat verzoeker met interimcontracten werkt, heeft hij maar tot en met 24.04.2016 kunnen voorleggen.

Hieruit trekt verwerende partij de conclusie dat hij maar tot en met 24.04.2016 tewerkgesteld is geweest. Dit is onjuist! Verzoeker is na die datum via het interimkantoor ook nog tewerkgesteld geweest. Dat verzoeker steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan. Het is onbegrijpelijk dan men hem verwijt dat hij de geijkte procedure gevolgd heeft!

Het is flagrant onredelijk van verwerende partij om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan!

Dat verzoeker tot op heden werkt.

Gelieve in de bijlage de loonfiches van april 2016 en mei 2016 terug te willen vinden waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk is tewerkgesteld.

Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde loonfiches niet zouden volstaan, schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft en geen onderzoek voert naar de actuele situatie.

Gelieve in de bijlage een schrijven van verwerende partij terug te willen vinden waarin men de mogelijkheid geeft het dossier verder aan te vullen. (zie stuk 4).

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Verwerende partij stelt dat gezien de marginale tewerkstelling verzoeker als werkzoekende dient beschouwd te worden en hij dus het bewijs moet leveren op een reële kans op tewerkstelling, maar toont het feit dat hij verscheidene loonfiches dit al niet?! Verzoeker heeft gewerkt in de periode dat hij zich op Belgisch grondgebied bevindt.

Dat dit dan ook flagrant onredelijk is van verwerende partij!

Bovendien schendt men flagrant het vertrouwensbeginsel door op 26.04.2016 een negatieve beslissing te nemen doordat een van zijn contracten liep tot 24.04.2016 terwijl met weet dat verzoeker werkt op basis van interimcontracten! Tevens dateert zijn volgende contract van 27.04.2016.

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij om het dossier van verzoeker grondig, individueel en zorgvuldig te onderzoeken!

Dat het onredelijk is van verwerende partij om onvoldoende rekening te houden met het inkomen van verzoeker! Dit maakt niet alleen een schending uit van de motiveringsplicht, maar eveneens van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat verwerende partij de motiveringsplicht schendt door hier geen rekening mee te houden!

Bovendien dient verwerende partij rekening te houden met het geheel van elementen! Verzoeker heeft steeds het nodige gedaan om een inkomen te verzekeren. Telkens wanneer zijn contract afliep, heeft hij ervoor gezorgd dat hij een nieuw interimcontract kreeg.

Indien verwerende partij hier rekening mee had gehouden, zouden zij tot een andere conclusie gekomen zijn in het dossier.

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat ondanks het feit dat ieder dossier individueel en grondig onderzocht dient te worden, dit hier niet gebeurd is.

b) Aangaande de motivering als werkzoekende

Dat verzoeker wel degelijk voldoet aan de voorwaarden, zoals ze gesteld zijn in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980 en verwerende partij nagelaten heeft het dossier van verzoeker grondig en zorgvuldig te onderzoeken.

Om verblijfsrecht te bekomen (en in casu te behouden) als werkzoekende, dient verzoeker te voldoen aan de volgende voorwaarden:

- *Unieburgerschap*
- *Werk zoeken*
- *Reële kans om werk te vinden*

De bestreden beslissing stelt het volgende: "Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken niet aan dat hij aan deze vereisten voldoet. Nergens uit het dossier blijkt dat hij zich ingeschreven heeft bij de VDAB of gesolliciteerd heeft voor, tijdens of na de tijdelijke tewerkstelling. Het is ook niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte tijd via interim te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. Het interimkantoor deelde ons ook mee dat er om dit ogenblik geen zicht is op een nieuwe tewerkstelling."

Dat hij dient te voldoen aan de voorwaarden zoals ze gesteld zijn in art 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

Verzoeker dient bijgevolg te bewijzen dat hij nog steeds op zoek is naar werk en een reële kans maakt om te worden aangesteld.

Verzoeker is er van overtuigd dat hij aan deze voorwaarden voldoet, gezien het feit dat hij nog steeds aan het werk is aan de hand van nieuwe interimcontracten.

Verwerende partij gaat wel héél kort door de bocht door te stellen dat verzoeker niet kan overtuigen wat betreft zijn reële kans op tewerkstelling. Zij stelt zelfs dat het interimkantoor liet weten dat verzoeker geen zicht heeft op nieuwe tewerkstelling.

Dat verzoeker niet alleen bewijzen heeft neergelegd van het feit dat hij nog gewerkt heeft via interimcontracten, maar eveneens van het feit dat hij gewerkt heeft in het verleden.

Dat er bijgevolg wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is, dit blijkt ook uit het feit dat verzoeker gewerkt heeft.

Het mag duidelijk zijn dat verzoeker er alles aan doet om nieuwe tewerkstellingen te bekomen! Getuigt dit van een grondig, individueel en zorgvuldig onderzoek?!

Indien er bepaalde elementen niet duidelijk zijn in het dossier, hadden zij verzoeker steeds kunnen contacteren voor bijkomende informatie.

Het getuigt van een flagrante onwelwillendheid van verwerende partij om het dossier niet grondig te onderzoeken!

Dit is onaanvaardbaar en schendt het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant!

Dat een flagrante schending van het zorgvuldigheidsbeginsel bovendien eveneens blijkt uit het feit dat verzoeker nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen.

Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- 1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast*
- 2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend*
(RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

Om te onderzoeken of het aan verzoeker opgelegde bevel een maatregel uitmaakt die deze twee cumulatieve voorwaarden in zich sluit, dienen ter zake toepasselijke wettelijke bepalingen in ogenschouw te worden genomen.

In casu wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet. Dergelijke beslissing houdt in dat verzoeker het grondgebied dient te verlaten.

Het staat buiten twijfel dat dergelijke beslissing een maatregel uitmaakt die verzoeker op meer dan een geringe wijze in zijn belangen aantast (cf. RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 24 januari 2008, nr. 178.887).

Aan verzoeker wordt in casu een bevel om het grondgebied te verlaten opgelegd in toepassing van artikel 7, §1, 2° van de vreemdelingenwet aangezien verwerende partij meent dat er geen reële kans zou zijn op tewerkstelling.

Indien verzoeker gehoord zou zijn geweest, zou hij zijn tewerkstellingen hebben kunnen toelichten en zou duidelijk blijken dat er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is en dat hij zeer werkgewillig is. Dat in casu blijkt dat aan beide voorwaarden is voldaan. Bijgevolg is de hoorplicht van toepassing. Verwerende partij diende verzoeker de mogelijkheid te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten.

Dat verwerende partij verzoeker vooraf in kennis diende te stellen van het feit dat er overwogen werd een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen en verzoeker de kans diende te hebben om hierop te reageren.

*Het niet horen van verzoeker heeft dan ook een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!
Verzoeker is van mening dat verwerende partij duidelijk onvoldoende rekening heeft gehouden met het geheel van feitelijke elementen in het nemen van haar beslissing.*

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld in de bestreden beslissing: Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na ze grondig te onderzoeken!

Bovendien faalt verwerende partij erin afdoende te motiveren waarom de bewijzen die verzoeker aanhaalt niet voldoen.

Waarom volstaan deze bewijzen niet?! Dat dit dan ook een flagrante schending uitmaakt van het motiveringsbeginsel door het louter stellen dat deze elementen onvoldoende zouden zijn.

Hieruit blijkt dat verwerende partij geweigerd heeft het dossier van verzoeker grondig te onderzoeken.

Men dient rekening te houden met het geheel van elementen, aangehaald door verzoeker en bijgevolg ook zijn blijk van integratie.

Dit werd eveneens bevestigd in het arrest nr 80 255 van 26 april 2012 van uw raad.

"... De verwerende partij blijft namelijk in gebreke te verduidelijken waarom zij "redelijkerwijze niet kan inzien waarom deze elementen een regularisatie rechtvaardigen", te meer dat zij zelf in de eerste bestreden beslissing onmiddellijk hierop poneert dat "integratie in de Belgische maatschappij en een langdurig verblijf (...) een reden (kunnen) zijn om betrokkene een verblijf toe te kennen".

Zij dient de rechtsonderhorige echter wel afdoende te verduidelijken hoe zij deze appreciatie bevoegdheid aanwendt en waarom diens argumenten geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van een verblijfsmachtiging...

Dit is ... geen afdoende draagkrachtige motivering"

Dat uit het voorgaande dus blijkt dat de motiveringsplicht geschonden is.

De verwerende partij moet motiveren waarom de integratie (die bewezen wordt door verschillende stukken) niet zou volstaan.

Men was immers steeds op de hoogte van het adres van verzoeker, maar heeft op geen enkel ogenblik enige actie ondernomen om bijkomende informatie op te vragen.

Dit is flagrant onzorgvuldig!

Doch, in de bestreden beslissing faalt men erin rekening te houden met AL deze elementen.

Dat dit dan ook onaanvaardbaar is.

Bovendien bevestigde uw Raad reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat DVZ rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

Verzoeker kan op geen enkele manier afleiden of verwerende partij zijn dossier grondig, individueel en zorgvuldig onderzocht heeft.

Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet de nodige bewijzen voorlegt (wat in casu niet zo is), schendt men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft.

Verwerende partij schendt flagrant het gelijkheidsbeginsel door in het ene dossier wel de mogelijkheid te geven het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet!

Het is onbegrijpelijk waarom verwerende partij weigert de aanvraag van verzoeker grondig te onderzoeken!

Dat dit getuigt van een gebrekkige wil van verwerende partij!

Bovendien schendt verwerende partij flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door het verblijf van verzoeker te beëindigen.

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat de overheid gedane toezeggingen, uitspraken of gewekt vertrouwen niet beschamen mag.¹

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Het mag duidelijk zijn dat het lijkt alsof verwerende partij er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen. Dat dit dan ook onaanvaardbaar is!

Dat verwerende partij op deze wijze het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden en haar beslissing dus ook niet redelijk te verantwoorden is.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid.

Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (R.v.St. nr. 101.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de aanvraag van verzoeker niet correct heeft beoordeeld en bovendien onredelijk en op een onzorgvuldige manier tot haar besluit gekomen is. Dat verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing omwille van het feit dat deze het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht schendt.

c) Aangaande het socio-economisch onderzoek

Bovendien schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel!

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."²

Verwerende partij dient rekening te houden met ALLE elementen in het dossier, dit wordt ook duidelijk vermeld op de website van kruispunt-migratie : Opgelet! Alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht moet de verwerende partij steeds rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland."

Dat uit het geheel van elementen duidelijk blijkt dat verzoeker wel degelijk goed geïntegreerd is in België, hier woont en werkt en een leven opgebouwd heeft.

Verwerende partij ontkent dit ook niet! Doch laat na dit te onderzoeken!

Dat verwerende partij met al deze elementen geen rekening heeft gehouden en bijgevolg het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt.

Dat de beslissing van verwerende partij onterecht genomen werd en zij voornamelijk de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 flagrant schendt.

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Tevens dient, naar luid van hetzelfde artikel de motivering 'afdoende' te zijn.

Dit betekent dat de beslissing meer dient te zijn dan een louter abstracte en vormelijke stijlformule.

De motivering moet pertinent en draagkrachtig zijn.

De motivering van verwerende partij m.b.t. de aanvraag van verzoeker draagt de beslissing niet.

Dat verwerende partij bij het nemen van de beslissing op dit punt dan ook in gebreke gebleven is en zij de motiveringsplicht in de zin van de wet van 29 juli 1991 heeft geschonden.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de raad voor vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Maar de raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (R.v.St. nr.1 01.624, 7 december 2001).

Dat de beslissing t.a.v. verzoeker, gelet op het voorgaande, de materiële motiveringsplicht flagrant schendt aangezien verwerende partij op grond van de feitelijke gegevens de situatie van verzoeker niet correct heeft beoordeeld, geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd en bovendien onredelijk tot zijn besluit gekomen is.

Dat, gelet op het voorgaande, verzoeker dan ook de vernietiging vraagt van de bestreden beslissing."

3.1. De in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansredenen van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De bestreden akte moet duidelijk de determinerende motieven aangeven die haar ten grondslag liggen. *In casu* is hieraan voldaan nu moet worden vastgesteld dat de bestreden akte duidelijk de feitelijke vaststellingen alsook de juridische gronden aangeeft op basis waarvan de beslissingen zijn genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt bovendien dat de verzoeker inhoudelijke betwisting voert omtrent de motieven voor de verblijfsweigering zodat meteen duidelijk is dat hij de motieven van de bestreden akte kent. Hiermee is voldaan aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu*. Met de louter rechtstheoretische uiteenzettingen omtrent artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en de loutere toevoeging dat de motivering van verwerende partij met betrekking tot de aanvraag van

verzoeker de beslissing niet draagt, toont de verzoeker geenszins aan dat de vaststellingen die de bestreden akte gronden niet afdoende zouden zijn. De enkele persoonlijke appreciatie van de verzoeker dat het lijkt alsof de verweerder er enkel op gericht is om zijn verblijf zonder gegronde redenen te beëindigen, mist bovendien feitelijk grondslag nu met onderhavige beslissing slechts een verblijfsaanvraag wordt geweigerd doch geenszins enig vaststaand verblijf wordt beëindigd.

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 is niet aangetoond.

3.2. Waar de verzoeker inhoudelijke argumenten naar voor brengt, voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Er kan voorts slechts sprake zijn van een schending van het gelijkheidsbeginsel indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat gelijkaardige situaties ongelijk worden behandeld. De verzoeker brengt geen concrete gegevens aan die een vergelijking inhouden van zijn situatie met de situatie van andere vreemdelingen, en die zou aantonen dat personen in een gelijkaardige situatie als hijzelf op een andere wijze werden behandeld. Uit de bespreking van het enig middel zal verder blijken dat de schending van het gelijkheidsbeginsel niet kan worden aangenomen.

Het vertrouwensbeginsel is een beginsel van behoorlijk bestuur dat moet vermijden dat de rechtmatige verwachtingen welke de burger uit het bestuursoptreden put, te kort worden gedaan. Dit houdt in dat de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan (RvS 22 maart 2004, nr. 129.541). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd.

Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoeker ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur in dat tegen niemand een maatregel kan worden genomen die gegrond is op zijn

persoonlijk gedrag en die zijn belangen zwaar kan treffen, zonder dat hem vooraf de gelegenheid wordt gegeven zijn standpunt uiteen te zetten en op nuttige wijze voor zijn belangen op te komen. Bij gebrek aan enige formele wetgeving ter zake, zal de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur slechts van toepassing zijn als ten minste aan de volgende twee cumulatieve voorwaarden is voldaan:

1. De overheid neemt een individuele beslissing die de betrokkene ernstig in zijn belangen aantast.
2. De maatregel is gebaseerd op het persoonlijk gedrag van de betrokkene, met name een gedrag dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend (RvS 24 mei 2012, nr. 219.470; RvS 16 juni 2011, nrs. 213.887 en 213.888; RvS nr. 211.309, 17 februari 2011; RvS 20 april 2010, nr. 203.094; RvS 1 juni 2009, nr. 189.314; RvS 16 februari 2004, nr. 128.184).

3.2.1. In een eerste onderdeel van het enig middel betoogt de verzoeker dat uit de bestreden beslissing onvoldoende blijkt hoe de verweerder ertoe komt te oordelen dat de verzoeker geen stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen kan aantonen. Er is volgens de verzoeker een duidelijk gebrek aan welwillendheid van de verweerder. De verweerder haalt zelf aan dat de verzoeker verschillende elementen indiende. De verweerder veronderstelt dat de verzoeker niet meer werkt op basis van 1 telefoontje naar het interimkantoor. De verzoeker stelt wel degelijk nog te hebben gewerkt na 24 april 2016. Hij voegt loonfiches bij zijn verzoekschrift om dit aan te tonen. Uit de motivering zelf van de bestreden beslissing blijkt volgens de verzoeker dat er geen onderzoek werd gevoerd. Het feit dat de tewerkstelling 'mogelijks' achterhaald is zou geen afdoende motivering vormen en flagrant onwaar zijn. De verzoeker diende zijn aanvraag in op 27 oktober 2015 en stelt dat hij een aantal loonfiches en nog verscheidene documenten voorlegde waaruit blijkt dat hij tot en met april 2016 werk had. Gezien het feit dat de verzoeker met interimcontracten werkt, heeft hij maar tot en met 24 april 2016 kunnen voorleggen. De verzoeker is na die datum via het interimkantoor ook nog tewerkgesteld geweest. De verzoeker stelt dat hij steeds van goede wil is geweest en alles volgens de geldende regelgeving heeft gedaan. Hij begrijpt dan ook niet dat men hem verwijt dat hij de geijkte procedure gevolgd heeft. Het is volgens de verzoeker flagrant onredelijk om te stellen dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan. Uit de loonfiches van april 2016 en mei 2016 die de verzoeker bij het verzoekschrift voegt, zou blijken dat hij wel degelijk is tewerkgesteld. Zelfs in de veronderstelling dat de neergelegde loonfiches niet zouden volstaan, schendt het bestuur volgens de verzoeker toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel daar men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing neemt en geen onderzoek voert naar de actuele situatie.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verweerder in de bestreden beslissing niet besluit, in tegenstelling tot wat de verzoeker beweert, dat er *in casu* geen sprake is van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De gemachtigde oordeelde immers dat op basis van marginale en achterhaalde tewerkstelling het verblijfsrecht als werknemer niet toegekend kan worden, en dat betrokkene de inschrijving als werknemer niet kan genieten bij gebrek aan een geldige verklaring van indienstneming of werkgeversverklaring overeenkomstig het model van de bijlage 19*bis* of gelijkwaardig. De bestreden beslissing bevat ook duidelijk de motieven die tot deze conclusie geleid hebben. De gemachtigde oordeelde immers dat op basis van de voorgelegde stukken blijkt dat het slechts een marginale tewerkstelling betreft. De verzoeker betwist overigens niet dat hij, als bewijs van zijn tewerkstelling, enkel stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij in december 2015 acht dagen, in januari 2016 twee dagen, in februari 2016 zeven dagen, in maart 2016 één dag en in april 2016 7 dagen gewerkt heeft. Deze vaststellingen vinden steun in het administratief dossier. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat het bestuur *in casu* op kennelijk onredelijke wijze of met miskennis van de hem voorliggende gegevens besliste dat het enkel om marginale tewerkstelling gaat. De gemachtigde besliste overigens ook niet, zoals de verzoeker beweert, dat het onmogelijk zou zijn om de huidige financiële situatie na te gaan. Deze laatste kritiek mist dan ook feitelijke grondslag.

De Raad stelt verder vast dat bij het verzoekschrift geen stuk 4 (uitnodiging vanwege DVZ) gevoegd is, zoals de verzoeker aangeeft in het eerste onderdeel van zijn eerste middel. In het administratief dossier bevindt zich wel de bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2016, waaruit blijkt dat de verzoeker nog een extra maand geboden werd om de vereiste documenten over te maken. In deze bijlage 20 wordt uitdrukkelijk gevraagd een arbeidscontract of werkgeversattest over te maken, of, indien de verzoeker de inschrijving wenst als werkzoekende, een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld, voor te leggen. De verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden als zou hij niet de mogelijkheid gekregen hebben om het dossier aan te vullen. Los van de vaststelling dat de verzoeker geenszins een schending van het gelijkheidsbeginsel aantoonde dat hij niet op een concrete wijze uiteenzet welke gelijke gevallen

in casu ongelijk behandeld zouden zijn, maakt hij ook daarom een schending het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk.

Verder stelt de Raad vast dat de interimcontracten die de verzoeker bij zijn verzoekschrift voegt dateren van 1 mei 2016 en 27 april 2016, en de bijgevoegde loonbrief dateert van 27 april 2016. Deze stukken dateren dus van na de bestreden beslissing, waardoor de verweerder er geen rekening mee kon houden bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing. Bovendien dient te worden opgemerkt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110 548). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidsstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194 395). Het bijbrengen van de bovenvermelde loonfiches, kan dan ook de bestreden weigeringsbeslissing niet vitiëren.

De verzoeker is verder van oordeel dat het feit dat hij verscheidene loonfiches heeft voorgelegd aannemelijk maakt dat hij werkzoekende is. Volgens de verzoeker zou de verweerder bovendien het vertrouwensbeginsel schenden door op 26 april 2016 een negatieve beslissing te nemen omdat een van zijn contracten liep tot 24 april 2016 terwijl men weet dat hij werkt op basis van interimcontracten. Hij geeft aan dat zijn volgende contract dateert van 27 april 2016 en dat hij steeds het nodige heeft gedaan om een inkomen te verzekeren door, telkens wanneer zijn contract afliep, ervoor te zorgen dat hij een nieuw interimcontract kreeg. De verzoeker stelt dat, indien de verweerder hier rekening mee had gehouden, hij tot een andere conclusie zou gekomen zijn.

Dienaangaande dient te worden opgemerkt dat de verzoeker met zijn louter affirmatieve betoog niet concreet aannemelijk maakt dat hij, steeds wanneer zijn contract afliep, ervoor gezorgd heeft dat hij een nieuw interimcontract kreeg. Het tegendeel blijkt immers uit de bovenvermelde marginale tewerkstelling van de verzoeker die in december 2015 acht dagen, in januari 2016 twee dagen, in februari 2016 zeven dagen, in maart 2016 één dag en in april 2016 7 dagen gewerkt heeft, hetgeen steun vindt in de stukken van het administratief dossier. Bovendien blijkt uit de bijlage 20 zonder bevel om het grondgebied te verlaten van 27 januari 2016 dat de verweerder de verzoeker uitdrukkelijk heeft verzocht, indien hij de inschrijving wenst als werkzoekende, een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven en het bewijs dat hij een reële kans maakt om te worden aangesteld, voor te leggen. De verzoeker betwist niet dat hij geen inschrijving als werkzoekende bij de VDAB of sollicitatiebrieven heeft voorgelegd. De Raad stelt verder vast dat de verweerder bij het nemen van de bestreden weigeringsbeslissing rekening heeft gehouden met de hem op dat moment voorgelegde interimcontracten. Dit blijkt duidelijk uit de motieven van de bestreden akte.

Dat de verzoeker steeds het nodige heeft gedaan om een inkomen te verzekeren doet niets af aan het feit dat de verzoeker in december 2015 acht dagen, in januari 2016 twee dagen, in februari 2016 zeven dagen, in maart 2016 één dag en in april 2016 7 dagen gewerkt heeft, en dat de verweerder daarom op goede gronden heeft beslist dat er *in casu* sprake is van marginale tewerkstelling. De verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat het kennelijk onredelijk is dat, zoals de verweerder in de bestreden akte motiveert, het niet is omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte tijd via interim te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op niet-marginale tewerkstelling, zeker gezien de nieuwe contracten die de verzoeker thans bij het verzoekschrift voegt ook slechts in totaal vijf dagen interim arbeid betreffen. De verzoeker betwist overigens niet dat nergens in het dossier enige informatie is terug te vinden betreffende een inschrijving bij de VDAB, sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen.

3.2.2. De verzoeker is er van overtuigd dat hij heeft aannemelijk gemaakt dat hij nog steeds op zoek is naar werk en een reële kans maakt om te worden tewerkgesteld, aangezien hij nog steeds aan het werk is en dit aantoonbaar aan de hand van nieuwe interimcontracten. De verweerder stelt zelfs in de bestreden beslissing dat het interimkantoor liet weten dat verzoeker geen zicht heeft op nieuwe tewerkstelling, wat volgens de verzoeker niet klopt. De verzoeker heeft niet alleen bewijzen neergelegd van het feit dat hij nog gewerkt heeft via interimcontracten, maar eveneens van het feit dat hij gewerkt heeft in het verleden. Indien er bepaalde elementen niet duidelijk zijn in het dossier, hadden zij de verzoeker volgens hem steeds kunnen contacteren voor bijkomende informatie. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt volgens de verzoeker bovendien eveneens uit het feit dat hij nooit gehoord is geweest, alvorens hem een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd. Indien hij gehoord

zou zijn geweest, zou hij zijn tewerkstellingen hebben kunnen toelichten en zou duidelijk blijken dat er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is en dat hij zeer werkgewillig is. De verzoeker meent dat de verweerder hem de mogelijkheid had moeten te geven om zijn standpunt over de beslissing en een eventueel bevel om het grondgebied te verlaten hierover uiteen te zetten. Het niet horen van de verzoeker heeft volgens hem een bepalende invloed gehad op de strekking van de bestreden beslissing, zodat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden. De verzoeker geeft verder aan dat de verweerder, alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht, steeds rekening moet houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Uit het geheel van elementen blijkt volgens de verzoeker duidelijk dat hij wel degelijk goed geïntegreerd is in België. Hij heeft gewerkt wanneer dit mogelijk was en heeft zich steeds omringd met een Belgische vriendenkring. De verweerder ontkent dit ook niet volgens de verzoeker, maar laat na dit grondig te onderzoeken. De verweerder moet motiveren waarom de integratie, die volgens de verzoeker bewezen wordt door verschillende stukken, niet zou volstaan. Men was immers steeds op de hoogte van het adres van de verzoeker, maar heeft op geen enkel ogenblik enige actie ondernomen om bijkomende informatie op te vragen. Verder stelt de verzoeker dat, zelfs in de veronderstelling dat hij niet de nodige bewijzen voorlegt, men toch minstens het redelijkheids- en het gelijkheidsbeginsel schendt omdat men een dossier correct en volledig dient te onderzoeken en niet in het ene dossier de mogelijkheid geeft om het dossier aan te vullen en in het andere dossier zonder meer een negatieve beslissing geeft. Bovendien schendt de verweerder volgens de verzoeker flagrant het rechtszekerheidsbeginsel door zijn verblijf te beëindigen. Het mag volgens de verzoeker duidelijk zijn dat het lijkt alsof de verweerder er enkel op gericht is om het verblijf van verzoeker zonder gegronde redenen te beëindigen en zijn dossier niet correct te behandelen.

De Raad herhaalt dat het niet kennelijk onredelijk is van de verweerder te oordelen dat het niet is omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om een beperkte tijd via interim te werken dat dit wil zeggen dat hij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op niet-marginale tewerkstelling. De verzoeker betwist zoals gezegd niet dat nergens in het dossier enige informatie is terug te vinden betreffende een inschrijving bij de VDAB, sollicitaties, diploma's, specifieke vaardigheden, een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen die een verdere inschakeling op de Belgische arbeidsmarkt garanderen en zijn reële kans op tewerkstelling aantonen. Bovendien kon de verweerder bij het nemen van de thans bestreden weigeringsbeslissing van 26 april 2016 onmogelijk rekening houden met enige latere (marginale) tewerkstelling van de verzoeker. Uit voorgaande bespreking is reeds gebleken dat de verweerder op basis van de hem voorgelegde stukken op goede gronden heeft geoordeeld dat er op het moment van de bestreden beslissing geen sprake was van een inschrijving als werkzoekende bij de VDAB, of van sollicitaties, zodat de verzoeker niet aannemelijk maakte dat hij ingeschreven is als werkzoekende of een reële kans maakt op werk, zeker gezien hij enkel aannemelijk maakte voorafgaand aan de bestreden weigeringsbeslissing enkel een marginale tewerkstelling gehad te hebben.

De Raad stelt verder vast dat de verzoeker zelf een aanvraag deed, en de verweerder middels de bijlage 20 van 27 januari 2016 bovendien aan de verzoeker duidelijk liet weten welke stukken hij diende over te maken, en welke elementen hij diende aannemelijk te maken. Waar de verzoeker insinueert dat bepaalde elementen in het dossier niet duidelijk zouden zijn, blijkt dit geenszins uit de motivering van de bestreden akte. De verweerder motiveerde immers op basis van concrete motieven en de elementen van het administratief dossier. De verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de verweerder bijkomende informatie diende in te winnen.

In de mate de verzoeker in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf de schending aanvoert van de hoorplicht, merkt de Raad op dat deze *in casu* niet van toepassing is. De eerste bestreden beslissing betreft immers de weigering van de aanvraag voor een inschrijving als werknemer / werknemer. Deze is niet gestoeld op een persoonlijke tekortkoming van de verzoeker, maar houdt een weigering in om een door een partij gevraagd voordeel, m.n. een verblijf in het Rijk, te verlenen. Te dezen kan de verzoeker niet op een dienstige wijze de hoorplicht als algemeen rechtsbeginsel aanvoeren (RvS 21 september 2009, nr. 196.233). Bovendien heeft de verzoeker de mogelijkheid gehad om bij haar aanvraag en ook bij een latere aanvulling als antwoord op de bijlage 20 van 27 januari 2016 alle stukken en elementen bij te brengen die hij nuttig achtte teneinde van de diensten van de verweerder het gevraagde verblijfsrecht te bekomen.

In de mate de verzoeker stelt dat de verweerder hem had moeten horen alvorens het bevel om het grondgebied te verlaten af te geven en hij aldus ook in het kader van dit bevel de schending aanvoert

van de hoorplicht, en in de mate dat in die optiek de hoorplicht van toepassing is, wijst de Raad er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verweerder zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan de verzoeker om aan te duiden dat hij de diensten van de verweerder informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op de strekking van het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten.

In casu dient te worden vastgesteld dat de verzoeker enkel aangeeft dat hij, indien hij gehoord zou zijn geweest, zijn tewerkstellingen zou hebben kunnen toelichten en duidelijk zou blijken dat er wel degelijk een reële kans op tewerkstelling is en dat hij zeer werkgewillig is. Dienaangaande dient echter te worden opgemerkt dat de verzoeker door de verweerder, bij de reeds hierboven vermelde bijlage 20 van 27 januari 2016, de verzoeker uitdrukkelijk uitnodigde om, onder meer, bewijzen voor te leggen dat hij een reële kans op tewerkstelling maakt. De verzoeker is dan ook wel degelijk gehoord geweest omtrent de elementen die hij thans naar voor brengt als zijnde de elementen die hij had kunnen aanhalen. De Raad wijst er bovendien op dat de hoorplicht niet kan worden gelijkgesteld met een 'verwittigingsplicht'. Het volstaat dat de verzoeker de kans kreeg om de nuttige stukken voor te leggen, zoals *in casu* wel degelijk het geval was.

Een schending van de hoorplicht kan dan ook, voor zowel de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als voor de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, niet worden aangenomen.

Voorts dient te worden herhaald dat de thans bestreden akte er geenszins toe strekt een einde te stellen aan enig bestaand verblijf van de verzoeker, zodat verzoekers betoog wederom feitelijke grondslag mist waar hij stelt dat bij het beëindigen van het verblijfsrecht rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Verzoekers kritiek die in dit kader wordt naar voor gebracht, met name dat geen rekening werd gehouden met zijn integratie, kan dan ook niet tot de nietigverklaring leiden.

Verder maakt de verzoeker de schending van het gelijkheidsbeginsel niet aannemelijk waar hij stelt dat de verweerder in het ene dossier wel de mogelijkheid geeft het dossier aan te vullen en in het andere dossier niet. De verzoeker maakt immers op geen enkele concrete wijze aannemelijk in welk vergelijkbaar dossier de verweerder anders zou gehandeld of geoordeeld hebben. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat *in casu* gelijke gevallen ongelijk behandeld werden.

Waar de verzoeker stelt dat de verweerder het rechtszekerheidsbeginsel schendt door het verblijf van verzoeker te beëindigen, merkt de Raad nogmaals op dat het *in casu* geenszins gaat om een beëindiging van verblijf, maar wel om een weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze kritiek mist opnieuw feitelijke grondslag.

3.2.3. In een derde onderdeel van het enig middel herhaalt de verzoeker dat, alvorens een einde te maken aan het verblijfsrecht de verwerende partij steeds moet rekening houden met alle elementen van het dossier: de duur van het verblijf in België, de leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in België en de banden met het herkomstland. Uit het geheel van elementen blijkt volgens de verzoeker duidelijk dat hij wel degelijk goed geïntegreerd is in België, hier woont en werkt en een leven opgebouwd heeft. De verweerder ontkent dit ook niet, maar laat volgens de verzoeker na dit te onderzoeken. Aangezien het derde onderdeel van het enig middel inhoudelijk een herhaling is van een deel van het tweede onderdeel zoals hierboven besproken in punt 3.2.2. kan de Raad volstaan met de verwijzing naar de bespreking in punt 3.2.2. van dit arrest.

Voor het overige beperkt de verzoeker zich tot louter rechtstheoretische uiteenzettingen met betrekking tot de zorgvuldigheidsplicht, de motiveringsplicht in de zin van (artikel 3 van) de wet van 29 juli 1991 en de materiële motiveringsplicht, zonder echter concreet aan te geven op welke wijze deze rechtsregels door de bestreden beslissing(en) zouden zijn geschonden. De loutere en geheel vage affirmaties dat de bestreden beslissing niet draagkrachtig is en dat de verweerder verzoekers situatie niet correct heeft beoordeeld, dat hij geen grondig onderzoek heeft uitgevoerd en bovendien onredelijk tot zijn besluit is

gekomen, volstaat niet om de motieven van de bestreden beslissingen concreet te weerleggen of om een concrete onzorgvuldigheid in de feitenvinding aan te tonen.

3.2.4. Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoeker de schending van de door hem opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE